

Schweizerische Eidgenossenschaft
Confédération suisse
Confederazione Svizzera
Confederaziun svizra

Nansen Dialogue Center
SARAJEVO

NAŠA PRIČA

PRVA GIMNAZIJA SARAJEVO
SŠ "28. JUNI" ISTOČNO SARAJEVO

ZAJEDNIČKI LIST UČENIKA/CA SREDNJE ŠKOLE "28. JUNI",
ISTOČNO SARAJEVO I "PRVA GIMNAZIJA", SARAJEVO

2015/2016

Садржај

3

Uvod

**Polazak u
nepoznato**

4

6

**Seminar na
Jahorini**

**Историјат
наших школа**

7

8

Презентације

**Поруке учесника
пројекта**

10

12

**Успјешни ученици
СШ "28. јуни"**

**Uspješni učenici
Prve gimnazije**

13

14

Rekli su nam...

Osvrt na NDC

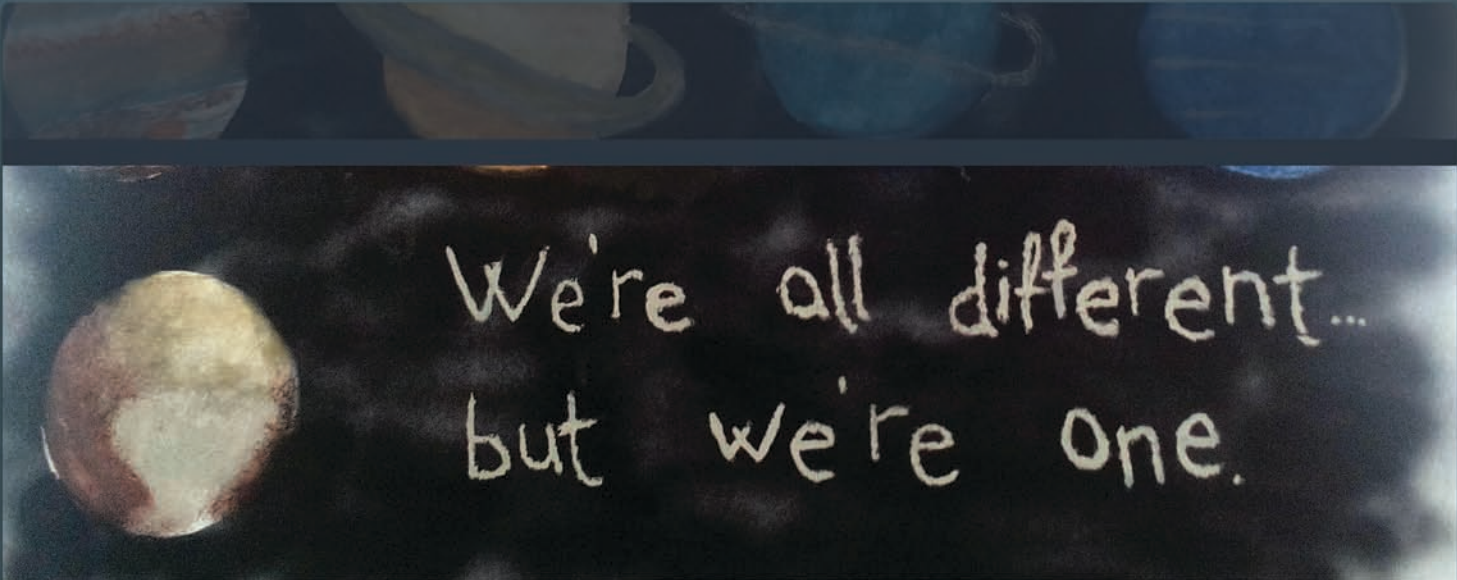
16

18

**Poruka profesora
Oskara Prebanića**

Impresum

19

We're all different...
but we're one.

Uvod

Vukla sam koferčić pločnikom i koračala prema školi neprestano razmišljajući o onome što će se desiti na Jahorini, na tom dugo iščekivanom seminaru o kojem se priča već danima. Nebrojeno mnogo puta sam, tajno, samo za sebe, pomislila kako ću konačno biti kao mama, kako ću kao ona, i ja djelovati poslovno i ozbiljno i mijenjati čitav svijet. Znao kako mame i tate nose odijela, vuku kofere i idu na poslovne puteve, a mi djeca ih samo gledamo i divimo se želeći biti poput njih.

I onda tako trepereći od radoznalosti i uzbuđenja ulazim u autobus, vidim devet potpuno novih lica i sa oduševljenjem tonem u sjedište, željno iščekujući da saznam imena i priče svih tih novih ljudi. Da budem sva važna, na "poslovnim" seminaru, poput mame.

Kada je konačno iščekivanju došao kraj, a cijela stvar otpočela, mogu reći da sam se obradovala kada sam vidjela da niko ne izgleda poslovno, ozbiljno i da smo ipak nas dvadesetoro samo djeca koja imaju želju promijeniti svijet. Ne odijelom, poslovnim koferčićem ili glumatanjem da smo veliki, već našom željom i riječju. Tada sam zaista shvatila da ni ja, niti bilo ko od nas svih, nećemo biti poput naših roditelja, ali ni da naši roditelji nikad neće biti poput nas. Naši roditelji, porodica i prijatelji mogu samo postati dijelom naše priče, naše borbe, naše saradnje za bolju budućnost.

Ruku na srce, zaista sam očekivala da će svo slobodno vrijeme koje budemo imali na raspolaganju u okviru seminara, uključivati pričanje vlastitih priča od početka do kraja. Srećom, prevarila sam se. Ta tri dana označila su početak "Naše priče". Ne moje, ne tvoje, ne njegove ili njene. Samo Naše.

Polazak u nepoznato

Stojim na tramvajskoj stanici sa prenatrpanim koferom okružena svojim vršnjacima od kojih većinu ne poznajem. Barem ne još. Pokušavam se skoncentrisati na vlastito disanje kako bih se barem malo smirila prije polaska na seminar. Nikada ne bih pomislila da će mi se upoznavanje novih ljudi činiti kao toliko velik događaj, ali tu je šta je. Zatim se pojavljuje autobus u daljini. Čujem tih žamor iza sebe i znam da su svi odveć uzbuđeni, ali se ne okrećem u susret nasmijanim licima. Umjesto toga, gledam gotovo očajno u autobus i razmišljam o ljudima koji se nalaze u njemu, kao da tako mogu predvidjeti ko su u stvari. Ali bespotrebno se brinem, to je samo formalno ionako. Šest mjeseci i nekoliko sastanaka, ništa veliko. Šest dugih mjeseci sa potpunim strancima... Možda se nisam trebala prijaviti.

Dotad je autobus već stao ispred stanice i svi su polako unosili svoje kofere. Duboko uzdahnem i, po običaju, posljednja ulazim i nasumično stavljam kofer na najbliže sjedište... koje i ne vidim baš najbolje. *Valjda neće spasti.* Zatim polako prilazim drugarici i sjedam pored nje. "Jesi li vidjela momke iza nas?" Treba mi nekoliko sekundi da registrujem njeno pitanje. "Ovdje ima momaka?"

Put nije dugo trajao, stoga sam se ubrzo ponovo našla na nogama u potpuno nepoznatoj okolini. Tada sam prvi put vidjela ljude sa kojim sam trebala sarađivati narednih šest mjeseci. *Jao, što su visoki...* Ulazimo u hotel, tiho i bez nekog očitog reda. Formalnosti na recepciji su brzo završene i već smo u svojim sobama. Nakon kratkog razgovora, opet izlazimo krećući se prema kuhinji. Večera prolazi brzo, uz nekoliko međusobnih pogleda i osmijeha, a zatim sljedi ponovno povlačenje u sobe, a nedugo nakon toga treći po redu izlazak iz istih. Kažu, zovu nas kod njih. U koloni se penjemo sa drugog na treći sprat i spuštamo se u skladno uređen prostor sa dva kauča i stolom. Prvo nastupa mučna, ali kratka tišina, onda počinje upoznavanje. Ne postoji bolji osjećaj od onoga kada shvatite da ljudi koji su vam se činili potpuno stranim imaju gotovo identična mišljenja i smisao za humor kao i vi sami. I, naravno, svaki naredni sat je prošao u druženju, sve dok nismo morali krenuti nazad. Gotovo je suludo pomisliti da sam samo dva dana prije razmišljala da propustim ovakvo nezaboravnu priliku.

Mjesec dana nakon toga, ponovo smo se sreli u Kulturnom centru Istočno Sarajevo, gdje smo prvobitno došli sa zadatkom da predstavimo Prvu gimnaziju. Naravno, ni to nije prošlo bez nedoumica i nerveze. Scena je bila uveliko spremna za nas, publika se iskupila i svi smo bili iza paravana. Međutim, bez obzira na to, momente prije početka predstave sam provela razmišljajući kako će to sve ispasti i da li sam uopšte trebala biti tu. Zatim je neko prošao kroz paravan i u gotovo potpunom mraku prepoznajem Isidoru. "Htjela sam vam

poželjeti sreću. Sigurna sam da ćete biti super. Srećno vam!" Onda nestaje. Nemoguće je opisati koliko nam je to značilo. Nije to bio samo znak pažnje, već otvoreno priznanje da vjeruju u nas, a to je značilo daleko više od bilo kakvog utiska koji bi stekli nakon predstave, koja je upravo u tom momentu počela. Emir izlazi na scenu i priča dio historijata. *Emire, ne maši toliko daljinskim ubit ćeš nekoga. Emire, ne okreći se na tu stranu. Emire. Je li krenula prezentacija za njim? Jeste, dobro je.*

Dok sam čekala svoj red, gledala sam reakcije publike. Tišina, smijeh, zatim opet tišina, pa zviždanje i aplaudiranje, pa zatišje... Možda ovo i nije toliko loše. Izlazim i pokušavam se sjetiti svog teksta, ali mi ne uspijeva baš. Nema veze, znam otprilike. Sve se brzo završava i odlazim sa scene. Tišina pa pljesak. "Jesmo li bili dobri?" Okrećem se i, iako nisam sigurna ko je pitao, odgovaram: "Ma, odlični." Zatim ponovo obraćam pažnju na prezentaciju. "Neće video." Kako to misliš neće video? Zašto svi stoje, uradite nešto. Emir se opet pojavljuje na sceni: "Pošto je Sani utekao s ekrana..." Može i to. A onda kraj... I pokloni. Prvo mali paketići sa čokoladama, a zatim i naušnice. Mislim da nikoga od nas niko nije ovako lijepo dočekao.

Dva dana kasnije, zajedno smo opet, samo u Prvoj gimnaziji Sarajevo. Uranili smo i popunili sto kolačima, koji su bili profesoricino ručno djelo, i raznovrsnim sokovima. Više vremena je prošlo u slaganju čaša nego u samoj pripremi muzeja škole, ali nema veze. Dekoracija uvijek mora biti savršena, zar ne? Kao po komandi stižu kolege i, za razliku od nas, donose mnoštvo rekvizita - velike crteže stećaka. "Sve to koristite u izlaganju?" "Da, o tome vam pričamo." Kako neobično. Nasmiješeni smo i grlimo se pa ih upućujemo prema stolu. Žamor polako jenjava, i svako staje ispred svog stećka. Nakon kratkog uvoda Igor nam uručuje po ružu. "Za tebe imam nacrtanu", smije se i nastavlja dijeliti ruže. Odsutno uzvraćam osmijeh, jer sam u tom momentu bila previše zauzeta razmišljanjima o svim znacima pažnje koje su nam do sad ukazali. Zatim otpočinje pjesma, pa recitacije, pa čitanje, pa opet recitacije... I prelijepo je, zaista jeste. Kombinacija činjenica i natpisa sa stećaka, vješto ukomponovana u tako jednostavno, a moćno izlaganje nas je sve ostavilo bez teksta. Čujem šuškanje. Plače? Ko plače? Iman, zar već? Nema veze, ionako smo do kraja već na ivici suza. Mislim da ne postoji pljesak dovoljno jak da opiše zadovoljstvo koje smo osjećali. Nadam se, ili barem mislim da smo im to pokazali izlazkom. Obišli smo dva lokala, ali nije bilo bitno gdje smo. Smijali smo se i pričali kao da se nećemo ni rastajati, kao da smo ovaj put zajedno sve dok mi ne odlučimo drugačije.

Seminar na Jahorini

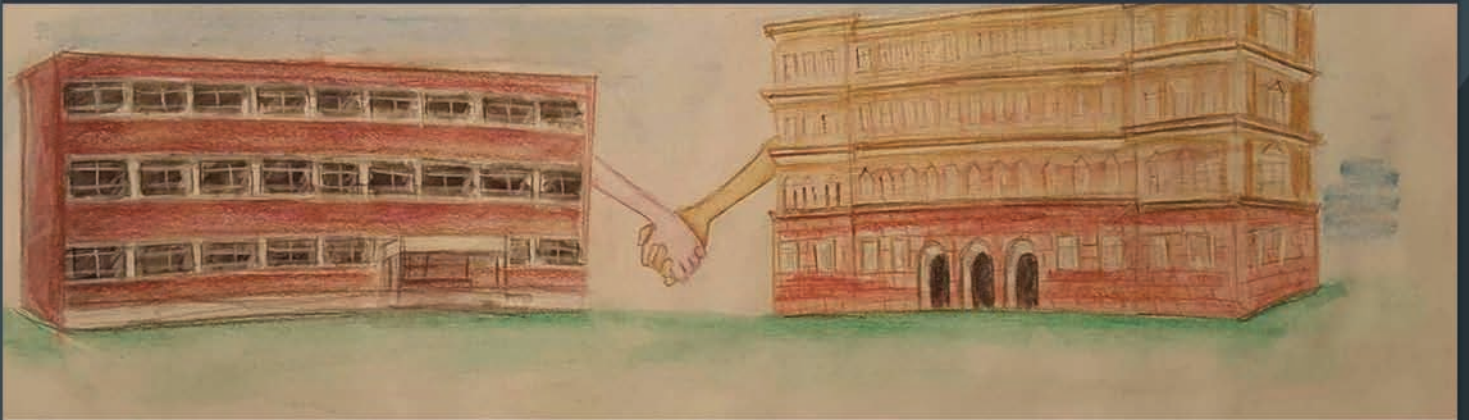
Projekat "Saradnja je naša budućnost" osmišljen je kao sklop od tri etape koje uključuju sve učesnike. Prva etapa bio je zajednički trodnevni edukativni seminar na Jahorini, u hotelu "Kristal". Seminar se održao u periodu od 23. do 25. oktobra 2015. godine.

Kroz predviđene aktivnosti seminara koje su bile namjenjene određenom načinu edukacije za ostale etape projekta, uz učesnike projekta bili su edukatori Ljuljeta Goranci Brkić i Nebojša Šavija Valha, te projekt koordinador Mustafa Cero.

Nakon razgovora sa Ljuljetom Goranci Brkić na temu "Umjetnost dijaloga - novi način komunikacije", te razgovora i prezentacije Nebojše Šavije Valhe na temu predrasuda i stereotipa, a zatim i na temu "Život u mojoj zajednici", učesnici projekta su, prema zadatku koordinadora projekta, Mustafe Cere, kao zadatak imali pripremanje vlastite prezentacije.

Radni zadatak pod nazivom "Načini unapređenja komunikacije i saradnje između mladih u Sarajevu i Istočnom Sarajevu" sastojao se od četiri pitanja na koja su učesnici projekta iz obje škole, podijeljeni u dvije grupe, bili obavezni odgovoriti svojim zajedničkim mišljenjem i stavom, te određeni zadatak prezentovati edukatorima, saučesnicima u projektu i profesorima.

Učesnici projekta, svo slobodno vrijeme u toku seminara iskoristili su za druženje, nastojeći što bolje upoznati ljude sa kojima su na ovom trodnevnom seminaru započeli dugogodišnje prijateljstvo.

Istorijat naših škola

Prva gimnazija u Sarajevu je prva i najstarija srednja škola u Bosni i Hercegovini. Osnovana je davne 1897. godine ukazom tadašnje Zemaljske vlade, a po odluci cara Franje Josipa. "Ugledna stara dama", kako se još naziva Prva gimnazija, ima i titulu prve interkonfesionalne škole u BiH.

Do 1919. bila je to muška gimnazija, a pomenute godine prvi put se upisuju i djevojke. Prva zgrada gimnazije bila je zgrada Ruždije u Halibašićevoj ulici. Zatim, škola seli u Salamovu zgradu na uglu Jelićeve ulice kod Katedrale. Današnja, namjenski građena, zgrada dovršena je 1889. te je primila prve učenike.

Značajno je da je, u okviru obilježavanja 110. godišnjice Prve gimnazije, otvoren Muzej Prve gimnazije. Ovo je prva i, do sada, jedina muzejska postavka iz historijata školstva u BiH. Vrijedi reći i da su Prvu gimnaziju, kroz godine njenog rada i postojanja, pohađale mnoge značajne ličnosti. Istaknuti među njima jesu književnici Safvet - beg Bašagić, Isak Samokovlija, Petar Kočić, slikari Voja Dimitrijević, Branko Šotra, Jovan Bijelić, Mario Mikulić, te dva nobelovca Vladimir Prelog i Ivo Andrić. Osim prethodno spomenutih ličnosti, Prvu gimnaziju pohađali su i mnogi narodni heroji, te druge značajne ličnosti. Škola danas broji 564 učenika i 40 profesora.

"Ово је прича о једној школи. Послије великих потреса, када уздрмана и несигурна свијест тражи смирај за стварање нечег бољег, новог, племенитијег и хуманијег, полако се отварају врата школе..."

У тим временима требало је поново саставити искидане нити нормалног трајања.

Створена је школа захваљујући упорности, љубави, жељи, рјешености одабраних и јаким људи. Развијала се, мијењала, јачала, ширила и постајала све значајнија за овај град."

(Из монографије школе)

Данас је то школа у којој се у струкама: електротехника, угоститељство и туризам, саобраћај и машинство, образује и васпитава 503 ученика. Кроз образовање и васпитање, води их 62 радника школе. Младенка Пандуревић, директорка школе, Владимир Поробић, професор географије и Миленко Бозало, професор математике, од оснивања школе испраћају из школе у живот, генерације матураната. Неки од ученика школе, враћају се у школу као професори, неки као родитељи наших ђака, а неки, једноставно као пријатељи школе. У сарадњи са Заводом за образовање из Бања Луке, у школи "28. јуни", образују се и одрасли. Ово је установа која сарађује у пројектима васпитног и образовног карактера и стога и јесте препознатљив субјекат града Источно Сарајево.

Презентација у Источном Сарајеву

Још један сусрет... Или како смо од "ми" и "они" постали "ми" - једна формална група у циљу будућности, чије једно од имена треба бити: сарадња...

Лед је пробијен на заједничком путовању до Јахорине и хотела "Кристал". Осмијех радости га је отопио, а након успјешног дводневног дружења, које смо важно назвали семинар. У повратку смо знали наше задатке, али и вршњаке са којима ћемо их успјешно завршити. Спонтано, изузев задатака, размијенили смо бројеве телефона, и - мејл адресе и оно неизбјежно "нађи ме на фејсу". Инспириран модераторима Нансен дијалог центра, наш младалачки полет обојио је наше сљедеће кораке.

Сходно задацима, ударни термини су били 24.11. и 26.11. када смо једни другима били и домаћини и гости.

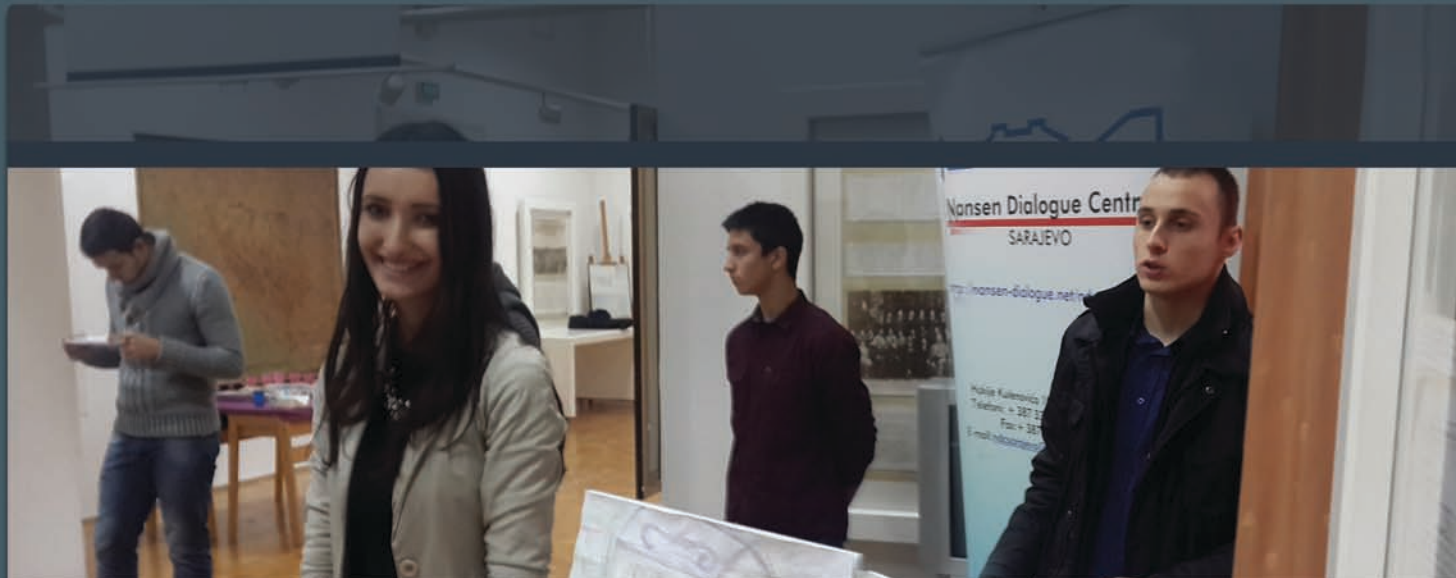
Ученици Прве гимназије су 24.11. извели своју презентацију у Источном Сарајеву. Угостили смо их у школи, а презентацију смо извели у сали Културног центра "Источно Ново Сарајево".

Тема презентације је била управо Прва гимназија, најстарија гимназија у Босни и Херцеговини. Учесници презентације поставили су двије паралелне приче:

"званичну", у којој су нас упознали са историјом школе од њеног оснивања и првих образовно - васпитних корака, од давне 1897. године до данас. Упознали смо лепезу генерација које су обиљежиле живот школе као и имена великих људи који су стасали у Првој гимназији.

Друга прича је била о "Овдје и сада", прича о нашој генерацији. Ова прича је била иновантивна, лепршава, питка и препознатљива на вршњачком нивоу. Како год и гдје год, средњошколци имају сличне снове и слична интересовања.

Приче и играни текстови текли су паралелно. На видео-зиду сазнали смо много из живота и рада ове престижне школе, а на самој граници из живота и рада наше генерације. Наравно, уз звук гитаре и аплауза, завршили смо званичан сусрет, а о незваничном ћемо на фејсу...

Prezentacija u Sarajevu

Nećemo početi od same prezentacije, počet ćemo ispočetka. Kada smo saznali za projekat prihvatili smo to kao neku novu lekciju od koje ćemo kasnije imati neke koristi.

Nakon tri predivna dana prodevena na Jahorini izgradili smo čvrste temelje zasigurno dugoročnog prijateljstva.

Poslije seminara, uslijedilo je predstavljanje škola. Kada smo predstavljali našu školu u Istočnom Sarajevu, bili smo ugodno dočekan od strane naših novostečenih prijatelja. Nakon predstavljanja, ugodno su nas dočekali u svom gradu.

Naše prijatelje smo ugostili 26.11. u muzeju naše škole. Trud i zalaganje da se naši prijatelji osjećaju što ugodnije svakako nisu izostali. Naša škola je na poklon partnerskoj školi u znak zahvalnosti za, prvenstveno divan doček u njihovom gradu, a zatim i odličnu prezentaciju, poklonila knjigu o "Prvoj gimnaziji", objavljenu za 120. rođendan škole.

Prezentacija je počela pjesmom, a tako se i završila. Na samom početku naši prijatelji dodijelili su nam male znake pažnje - crvenu ružu za svaku učesnicu projekta, te rozu za profesoricu.

Sasvim sigurno i samopouzđano, naši prijatelji izveli su predstavu o bosanskohercegovačkim stećcima. Za samo dvadeset minuta ispričali su nam, na kamenu ispisanu priču, o čovjeku i njegovu životu.

Emocija u glasovima i na licima naših prijatelja pokrenula je lavinu uzdaha i oduševljenja. Kanula je i po koja iskrena suza.

Dragi prijatelji, čestitamo vam na predivnoj, emotivnoj i poučnoj predstavi.

SO MUCH POSSIBILITIES

Poruke učesnika projekta

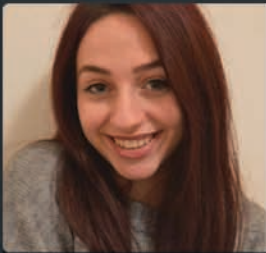
Na mladima je da grade budućnost, u ovom slučaju to smo mi.

Amer Sejdović

Једног дана ћеш пронаћи тачно оно што тражиш. Или можда нећеш. Можда пронађеш нешто пуно боље од тога.

Sara Radić

Lakše je mrziti nego voljeti. Lakše je osuditi nego braniti. Lakše je posumnjati nego povjerovati. Zato je i teško biti čovjek.

Sarah Kozić

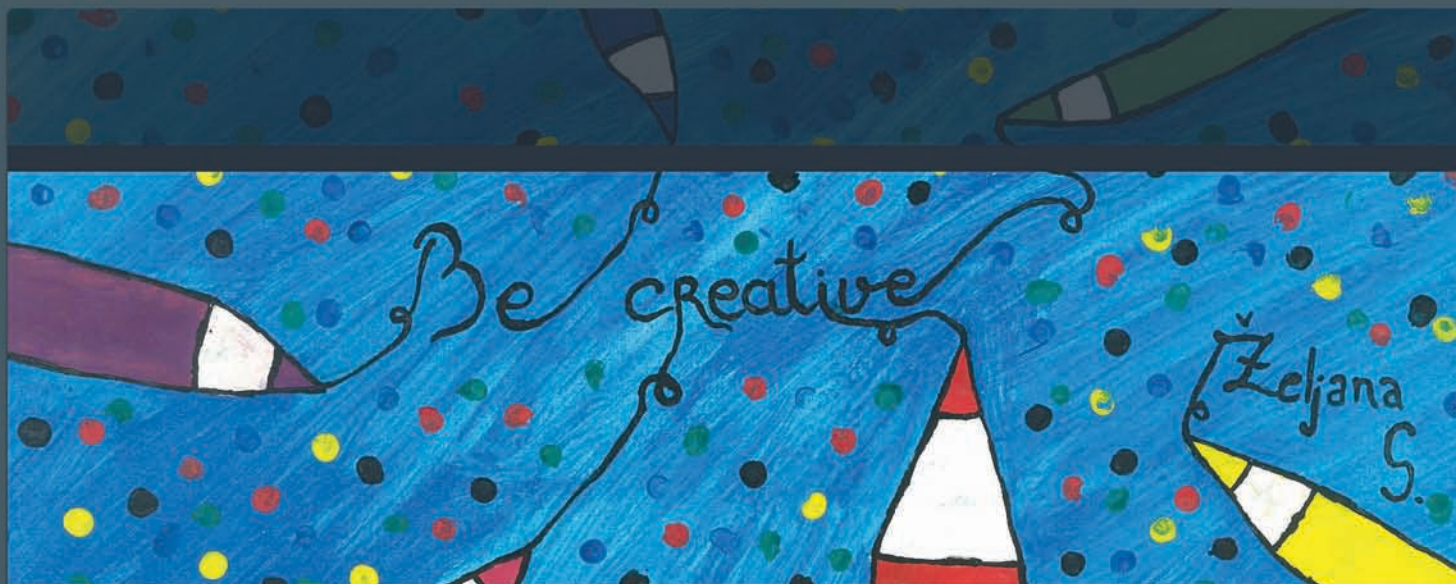
Млади су и овога пута показали да могу бити и требају остати позитивна промјена у друштву.

Isidora Golijanin

Razumjeti, ne osuđivati.

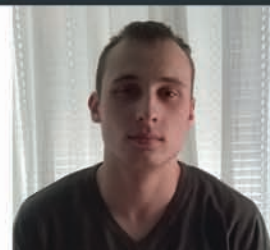
Aleksandra Savčić

Поруке учесника пројекта

Замислите пројекат у коме мали људи постижу велика достигнућа вриједна препознавања. Мислим да смо напokon постигли нешто и то се види у овој публикацији. Драго ми је што сам дио наше приче.

Раде Бјелица

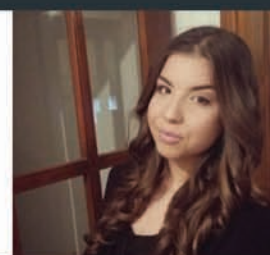
Razlike nisu bitne jer jedino tako možemo uspjeti!

Vanja Vasiljević

Воли своје поштуј туђе.

Исидора Ковачевић

Prijateljstvo nema granicu, kompromis niti cijenu. Prijateljstvo, ne predrasuda!

Iman Muratović

Упознати нове људе, наћи нове пријатеље, срести особе са истим мишљењима и уживати те остварити комуникацију. То је успјех наше приче.

Игор Матић

Успјешни ученици СШ “28. јуни”

“Источно Сарајево: жању медаље, немају ни салу.” Овако је гласио наслов чланка једних новина прије неколико мјесеци. До данас многе су се ствари промијениле. Школа има салу, а успјеха је све више. Као ученик ове школе тешко ми је да издвојим неки успјех посебно из разлога што иза сваког стоји много труда и рада. У задњих годину дана ученици ове школе донијели су прегршт медаља и награда са спортских такмичења. Ипак једна се посебно истиче... Била је то златна медаља са Малих олимпијских игара одржаних у Бањалуци. Ученици наше школе, без обзира на катастрофалне услове припрема за такмичење у којима нису имали ни школску салу успјели су да савладају све препреке које су им се нашле на путу до врха. Ово је само још један разлог због чега је њихов успјех још већи. То је доказ да се и без икаквих услова, али са огромном жељом, трудом и љубави према спорту, може постићи успјех. Капитен ове младе фудбалске екипе био је Никола Бјелош, играч који се данас налази у Шведској и наступа за први тим тамошњег прволигаша. Био бих себичан када не бих споменуо младе рукометаше наше школе који су такође постигли завидан успјех на том такмичењу, узевши треће мјесто у изузетно јакој конкуренцији. Такође, ту је и Милош Чолић, четвороструки државни првак у биатлону. Члан је А репрезентације Босне и Херцеговине у нордијском скијању, дисциплине: спринт, дистанца и биатлон. Ваља напоменути да Милош ове резултате остварује са опремом која је тежа и до 6 килограма у односу на опрему његових ривала. Поред њих ту је и мноштво индивидуалних награда, не само у спорту него и осталим предметним такмичењима.

**SUCCESS IS
GUARANTEED**

Uspješni učenici Prve gimnazije

Značajni učenici Prve gimnazije u Sarajevu rekli su nam...

Zovem se Haruna Bandić. Rođena sam 27. januara 1999. godine. u Sarajevu, kosmopolitskom gradu u kojem na čudan, strastven i ponekad bolan način ljubuju različite kulture i tradicije. Učenica sam drugog razreda Prve gimnazije u Sarajevu.

Riječi su rano postale moje igrčke. Nagrade koje su uslijedile (Općina Novo Sarajevo): U srcu te nosim (pjesma), USAID (Američka razvojna agencija) - nagrada za najbolju dječiju priču o pravima djece, nagrada za najbolju kratku priču o holokaustu, prva nagrada za kratku priču na konkursu "Magda Simin", prvo mjesto za najbolji literarni rad ("Matica Hrvatska") itd. bile su podstrek, a strast prema pisanju jačala je samu sebe, neobuzdano i snažno, mimo svega i uprkog svemu. Osim pisanja bavim se manekenstvom i sviram klavir.

Ja sam Sani Čampara. Imam 16 godina. Košarku sam počeo trenirati sa 6 godina. Prvo sam trenirao u košarkaškom klubu "Rin", a sada treniram u košarkaškom klubu "Spars".

Član kadetske reprezentacije postao sam sa svojih 16 godina. Pred sami početak priprema za Evropsko prvenstvo, mi kao saigrači sjeli smo svi zajedno i dogovorili se da nam je cilj medalja. Shvatili smo da to možemo postići samo ukoliko se budemo držali zajedno, što se na kraju ispostavilo tačnim.

U reprezentaciji nema nacionalizma. Svi smo mi jedna porodica. Upravo to je jedna od stvari odgovornih za našu titulu prvaka Evrope.

Ključ uspjeha reprezentacije je to što smo se sve vrijeme držali zajedno i podržavali jedni druge.

Zovem se Emir Mušić, rođen sam 26. septembra 1999. godine i bavim se glumom. Uzori su mi Leonardo Di Caprio i Mark Walberg. Otkako se bavim glumom osvojio sam nekoliko nagrada; nagrada za najboljeg glumca na Danima zagrebačkog filma, nagrada za najboljeg glumca na festivalu u Maroku. Bio sam član internacionalnog žirija za animirane filmove u Iranu 2013. godine. Glumio sam u kratkom filmu "Piknik", koji je nagrađen brojnim nagradama od kojih je najznačajnija Evropski Oskar. Uz sve to, član sam MMK (Mali Magacin Kabare) .

Rekli su nam...

Budućnost mladih u BiH?

Naida Krajina, učenica: Činjenica je da budućnost u BiH nema svjetliju stranu što ide na uštrb perspektivnim mladim ljudima koji bi rado svoj život proveli radeći u domovini. Iako se u BiH nalaze tri konstitutivna naroda, što implicira "razliku" između istih koju mi i ne želimo, kada je u pitanju budućnost i težnja za promjenom, najvažnije je jedinstvo. Mislim da se budućnost BiH tiče svakoga od nas i da je prosperitet naše države uvjetovan zalaganjem mladih kao posebne grupe ljudi koja vjeru i naciju ostavlja po strani.

Samir Krluč, profesor: Što se tiče budućnosti mladih u BiH ona je sigurno u saradnji, razvijanju svih oblika konektivne komunikacije. Premda politika koja ne ide u ovom smjeru može otežavati optimističnu budućnost mladi trebaju što više da se oslobađaju od ideoloških okova koji ih usporavaju na tom putu.

Potencijali mladih?

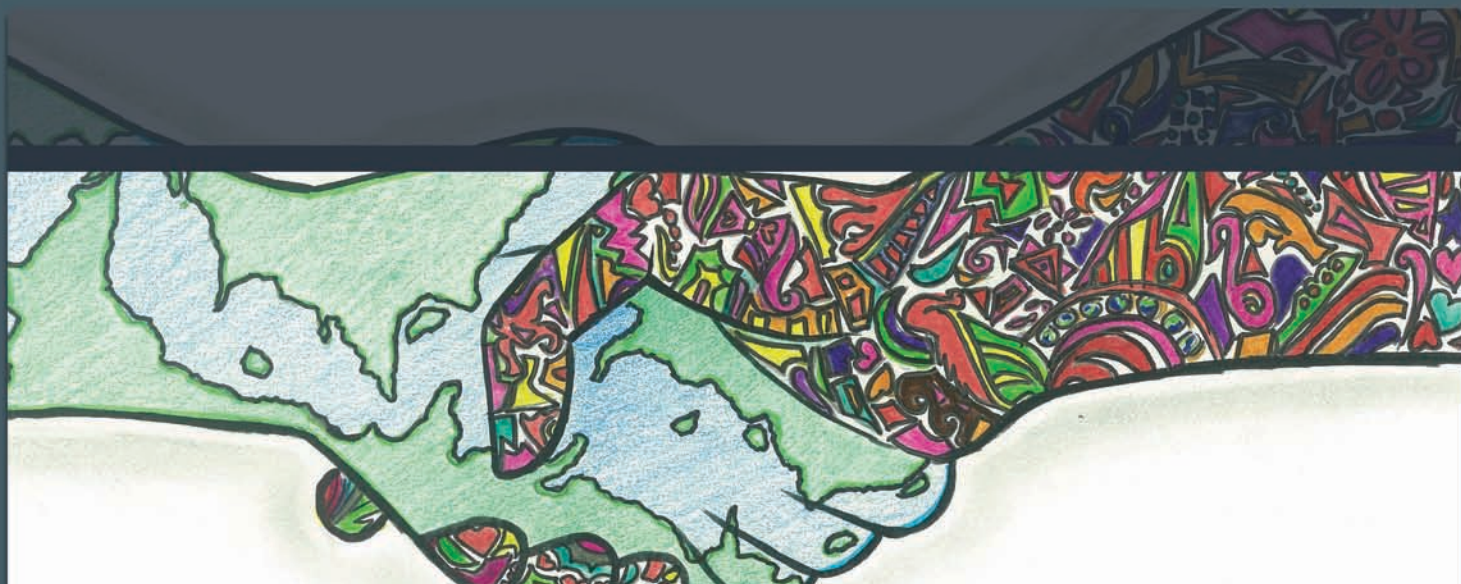
Benjamin Orahovac, učenik: Što se tiče potencijala, ja mislim da mladi imaju ogroman potencijal u ostvarivanju međuetničke saradnje jer smo svi društvena bića i ako stvarno to želimo, ne bi trebala postojati bilo kakva prepreka da se to ostvari.

Naida Krajina, učenica: Smatram da smo mi sredina u kojoj živi veliki broj mladih ljudi sa neprikošenim potencijalima i talentima, te da iste ne mogu upotrijebiti na najbolji mogući način zbog nedostatka adekvatnog i kvalitetnog kadra.

Ljiljana Košarac, profesorica: Mladi imaju puno znanja i volje za radom i stvaranjem, ali kad im se to omogući, bez iskorištavanja njihovih potencijala. Kad bi se stvorili uslovi, mladi i njihovi potencijali bi se ovdje mogli i te kako iskoristiti za napredak naše države.

Mogućnost saradnje među mladima?

Naida Krajina, učenica: Svakako da se zajedničkim radom dolazi do najvećeg uspjeha i najboljih rezultata. Najvažnije je u početku postaviti jasne ciljeve i zajedničkim snagama koračati ka njima. Mladi su stubovi svijeta i mladost ne treba da poznaje razlike.

Ljiljana Košarac, profesoricа: Mladi imaju volju i želju da se druže međusobno, na pravi način. Međutim, radi nekih i nećijih ličnih ciljeva i interesa, to im je onemogućeno. Neko ne dozvoljava da se druženje mladih iz cijele BiH odvija u pravom pozitivnom smjeru. Treba omogućiti, dozvoliti i podsticati druženja i saradnju mladih Bosanaca i Hercegovaca.

Samir Krluč, profesor: Svakako da treba pružati i otvarati mogućnosti saradnje među mladima. Sarađujući sa drugima obogaćujemo svoje iskustvo, stičemo prijatelje i naravno družeći se sa drugima bolje upoznajemo sebe. Čovjek po svojoj prirodi teži za komunikacijom i saradnjom sa drugima.

Милица Поповић, професорица: Ово је императив. Дозволите младима ове земље да креирају своју будућност. Будите песимисти, будите оптимисти, али дајте им шансу да остваре себе и неку бољу културу живљења...

Предраг Благојевић, професор: Наша друштвена и привредна клима је помало срамна. То неумитно говоре бројни параметри који нас сврставају у најсиромашније и најкорумпираније земље. И онда се чудимо зашто толико младих људи напушта и исто толико њих жели напустити земљу. На младима је борба да својом енергијом, знањем и сарадњом обезбиједе бољи амбијент за своју будућност.

Дијана Марковић, професорица: Једноставно, хоћу да вјерујем, да је стасала нова генерација која ће својом снагом учинити ову државу достојном позитивних европских вриједности.

Osvrt na NDC

Sama ideja projekta “Saradnja je naša budućnost” je, prema mom mišljenju, odlična. Mislim da pomoću ovakvih projekata možemo uraditi mnogo za našu budućnost, a posebno budućnost mladih naraštaja. Odavno je trebalo raditi više na interetničkoj saradnji. Bosna i Hercegovina, koja je oduvijek bila multietnička, jedino takva može opstati.

Prva gimnazija i SŠ “28. juni” su pozitivan primjer kako dvije škole, iz dva entiteta, mogu da sarađuju, bez predrasuda i stereotipa. Mladi ljudi žele bolju budućnost, obrazovanje, posao i svjesni su da nacionalizmom neće postići ništa dobro. Mladim ljudima nije bitno kako se ko zove, već kakav je neko čovjek. Problem je u onima koji nemaju lični interes u tome.

Smatram da projekti, poput ovog našeg, mogu mnogo doprinijeti izgradnji bolje BiH. Ne trebamo i ne smijemo dozvoliti onima, koji nas čine primitivcima, da unište ono što smo desetljećima gradili, a to je suživot i tolerancija na svim prostorima BiH.

Mislim da smo mi, kroz ovaj projekat, djelimično uspjeli u tome, ali ne treba stati, već se mora i dalje raditi na međusobnom uvažavanju i poštovanju.

Arijana Ahić, prof.
Prva gimnazija Sarajevo

Осврт на једно “Путовање кроз образовање”

Школску 2015/16. годину, памтићу по пројекту “Сарадња је наша будућност”, у којем сам имала привилегију да будем један мали шраф.

Двадесетак младих људи из двије средње школе, под окриљем Нансен дијалог центра, градили су “Нашу причу”. Покушала сам да зрном свог искуства допринесем жару коју само младост може имати. Градили су млади људи, гријешили и исправљали грешке, трчали и посустајали, али до циља стизали као побједници. Све се одвијало кроз дружење: на семинарима, презентацијама, у кафићима, у клубовима, на “фејсу” и иној виртуелној стварности.

NDC SARAJEVO

али и неких горких. Због тога и овај пројекат и потреба за сличним. А Нансен дијалог центар је за мене мјесто гдје се стичу пријатељи. Шта је посебно у Нансену у односу на друге друштвене организације? Посебност је што Нансен дијалог центар, у центар ставља човјека - не пројекат. Њихова пажња према сваком кораку групе била је задивљујуће људска. Овдје осјећате бригу за човјека. Желим им још пуно људи у безброј пројеката. Заслужују свој назив по имену истраживача, морепловца, хуманисте, човјека који је надвисио границе свог доба и задужио човјечанство.

Ученицима Прве Гимназије из Сарајева и ученицима Средње школе "28. јуни" из Источног Сарајева желим "чизме од седам миља" и да им заједнички рад буде први корак којим ће почети сарадњу међу људима у Босни и Херцеговини, ма ко били.

Ако ми буде дозвољено, цитираћу једну сјајну мајку, која је на питање свога дјетета о националној структури разреда из њеног школског доба, одговорила: "Не знам, сине, са мном су у школу ишла само дјеца." Ако треба да смо у нечему ретро, нека то буде овај став. Нека ваш капитал буде знање, јер знање је будућност епохе глобализације, која је ваша епоха.

Срећну пловидбу кроз живот и само добре вибрације у комуникацију, срдечно вам желим!

М.М.

П.С.

И да. Ја сам од вас научила да је чувени Мајаковски у праву када каже "У моме срцу, нема ниједне сиједе власи."

Mladi nisu homogena cjelina. Svaka generalizacija vodi krivim tragom simplifikacije i relativizacije u ono famozno 'mi' i 'naše-vaše-njihovo'; od kojega žive i kojim se hrane imaginarni identiteti nikli na humusu mita. 'Naša djeca', mi muslimani, katolici, pravoslavci... Jesu li mladi svojina? Jesu li i zašto obavezni spram 'kolektivnog pamćenja' i tradicijskih stereotipa da, uvučeni bez njihove volje u 'spor svijeta, nasljeđuju grijeh preoaka? Čemu ponavljati sebe u djetetu, osporavajuću mu autentičnost kroz koju i od koje će da živi, sobom čineći svijet interesantnijim? Kosmička činjenica - čovjekolika životinja, ni po čem ne bi bila posebna da nije sposobna da razumije i voli! „Voljeti je dobro; to je ono krajnje, najteže zadato, posljednje iskušavanje. Ispit, rad za koji je svako drugo djelanje samo priprema.“ (R. M. Rilke).

Nacioni, religije, partije razdvajaju ljude, ne nudeći im mogućnost kritičkog vremenskog odmak; da kroz naučno viđenje svijeta 'evoluiraju' do shvaćanja univerzalnih vrijednosti humanizma; principa zajedništva i djeljenja spram ekskluzivnog elitizma i totalitarizma predatorskog kapitalizma.

Mladina treba razumijevanje i mentalni prostor oslobođen ideologija, tabua, kanona... prostor u kojem magnetizam spolova jača povjerenje među ljudima kroz zanos telesne ljubavi bez misterija 'duše'.

Udruživanje mladih ovisi o uslovima koji omogućavaju komunikaciju i isustva neophodna u izgradnji nekonzfliktne zajednice.

Namjesto rajskog vrta, Epikurov vrt znanja i uživanja, bez bespolnih anđela, bez grijeha puti i straha od paklenih muka i smrti.

Nikakav post mortem Disneyland forever, već nauka za sve i u službi svih, svugdje i svagda i, po mogućnosti - besplatno! Ne teokratska diktatura i nekrocracija i moral nametnut posvećenim lažima, već sada i ovdje „Tijelo sa organima“ (M. Onfray)

Utopija?! Oscar, onaj divlji (Vajld) reče i napisao da „progres jeste ostvarivanje niza utopija“. Živjeli!

Naziv publikacije: "Naša priča"

Podnaslov: Zajednički list učenika/ca Srednje škole "28. juni", Istočno Sarajevo i "Prva gimnazija", Sarajevo

Slika na naslovnoj

strani: Autor: Dnevni list "Oslobođenje", Sarajevo

Izdavač: Nansen dijalog centar Sarajevo

Za izdavača: Ljuljeta Goranci Brkić

Redakcija lista: Aleksandra Savčić, "Prva gimnazija", Sarajevo

Iman Muratović, "Prva gimnazija", Sarajevo

Jana Tadić, "Prva gimnazija", Sarajevo

Selma Melez, "Prva gimnazija", Sarajevo

Arijana Ahić, profesorica, "Prva gimnazija", Sarajevo

Rade Bjelica, "28. juni", Istočno Sarajevo

Radmilo Borovina, "28. juni", Istočno Sarajevo

Sara Radić, "28. juni", Istočno Sarajevo

Isidora Kovačević, "28. juni", Istočno Sarajevo

Milanka Mihajlović, profesorica, "28. juni", Istočno Sarajevo

Štampa: Elmita d.o.o.

Tiraž: 300 primjeraka

Izdavanje publikacije je podržano od strane ambasade Švicarske u Bosni i Hercegovini.

Sadržaj i mišljenja izražena u ovoj publikaciji ne izražavaju nužno poglede i stavove Vlade Švicarske

Nansen Dialogue Center

SARAJEVO

DIJALOG NEMA ALTERNATIVU